

„Jeg kendte dem jo ikke. — Og saa den plebejiske Storsnudethed, hvormed de sad der, som om de viste mig en Naade ved at være villige til at berige sig ved mit Arbejde! Dersom det er den Slags Personer, der skal være den nye Tids Mænd her i Landet, saa er vi kommen fra Dynen i Halmen.“

„Hvad tænker du nu paa at gøre?“ spurgte Jakobe efter nogen Stilhed.

„Ganske simpelt — fortsætte, som jeg begyndte. Agitere, skrive, ringe med Stormklokken, indtil Folket hører. Der maa vel engang blive andre at faa i Tale i dette Land end netop Børsrøvere. — Du kan tænke dig, de havde endogsaa den Frækhed at forlange, at jeg skulde gøre Avisredaktionerne min Opvartning. Hvad siger du? At skulle antichambriere hos Pressejoner af Dyhrings Kaliber!“

„Naa ja — Herregud!“

Han standsede og betragtede hende med fornyet Overraskelse.

„Det vinder dit Bifald, tror jeg.“

„Dersom det kunde blive til Gavn for Foretagendet — og det vilde det vel — hvorfor skulde du saa egenlig ikke kunne gøre det?“

„Og det mener du virkelig? Jeg maa sige, du forbavser mig idag.“

„Jeg mener, at naar man vil tænke paa at skaffe sig Indflydelse — fordi man af en eller anden Grund har Brug derfor — gør man vist klogt i at begynde med at anerkende Magten hos dem, der i Øjeblikket sidder inde med den, uden at fortabe sig for meget i Granskninger over, hvordan de er kommen til den.“

„Ja, du maa undskyldte mig, men jeg har en